

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Hofbauer Ferenc*
Cím: *Átgyomlálták a „zsidó-szakáll”-t a Gellérthegyről*
Forrás: *Magyarország*

Bp.

1929. VII. 11.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

712.21

Hely

Gellérthegy

Idő

"1921"

Személy

Átgyomlálták a »zsidó-szakáll«-t a Gellérthegyről

A következő sorokat kaptuk:

Sok minden kedves és becses nekünk, ami nem is a miénk, mert gyönyörködtet. Egy-egy művészi szobor, festmény, épület, vagy kert, amit időnként felkeresünk, megsimogatunk tekintetünkkel, mintha sajátunk volna.

Igy vagyok az öreg Gellérthegygel — szeretem. Egy vasárnap a hegy szobros oldalát kerestem fel és mint növénykedvelő, annak floráját vizsgálgattam, mikor megállapítottam, hogy nincsen azon más, mint vadszőlő — ami a hegy szép sziklaidomait teljesen eltakarja —, aztán egy határ gyom és néhány sedum és sempervivum a kövek között. Ezt látva, elhatároztam, hogy a „Virágos Budapest — Virágos Magyarország“ mozgalom alkalmából meglepem az öreg Gellérthegyet és lassan, szépen felöltöttem virágos köntösbe.

Egy márciusi vasárnap — mikor még alig ébredezett az öreg, felkerestem és a szobakertészetemben e célra termelt és összegyűjtött nagymennyiségű Linária cimbalária — magyar „zsidó-szakáll“ — magát a hegy oldalán levő sziklarepedésekbe, sziklapadokra, sziklakölyukakba és vajatokba vetettem.

Igen meg voltam elégedve az eredménnyel, mert májusban már szépen bokrosod-

tak, még pedig olyan természetes elhelyezkedéssel, mintha nem is emberi kéz vetette volna azokat oda. Örömöm határtalan volt mikor apró lila virágjai pompáztak és máris azt terveztem, hogy jövő esztendőre sok-sok-féle, ocaillő sziklanövényt telepítik a hegyre.

Nem szóltam tervemről senkinek, — de hallottam az ott sétálók kellemes megjegyzéseit e növényről s ez arra buzdított, hogy minden további esztendőben rakjak le valami kedves növényt.

Tegnap arra vezetett az utam, felhasználtam az alkalmat megtekinteni növényemet. Amint a „Tündérlakhoz“ vezető utra akarok térni, látom, hogy a kertészsegédek „dolgoznak“, gyomlálnak. Közelebb érve, nagy halomban kevés dudva között látom az általam telepített L. cimbaláriát. Alig tudtam szóhoz jutni, mikor megkérdeztem az egyik „kertészlegényt“, hogy mit csináltak itt? Miért tépték ki ezt a szép növényt? Kertészek maguk?

— Igen, mi kertészek vagyunk — felelték — és azt a gazt mi gyomláltuk ki.

Semmi jogom sem volt kérdőre vonni ezeket az „antiszemita“ kertészsegédeket, tehát felnyaláboltam dokumentumként egy irattáskára való kitépett „zsidó-szakáll“ és nagy busan hazaballagtam.

Az a legjellemzőbb, hogy ezek a tudatlan emberek a legközségesebb dudvát mind helyén hagyták és jól meg is öntözték azokat, de a „zsidószakállt“ irgalmatlanul kitépték.

Nem szeretném, ha Manninger Vilmos dr. által mutatott „Ut a magyar kertészet renaissanceához“, a „Virágos Budapest — Virágos Magyarország“ ilyen „kertészekre“ lenne bízva.

Hofbauer Ferenc